



УХВАЛА

КОНСТИТУЦІЙНОГО СУДУ УКРАЇНИ

про відмову у відкритті конституційного провадження у справі за конституційним зверненням громадянки Вернігор Катерини Володимирівни щодо офіційного тлумачення положень абзацу другого статті 2, пункту 2 статті 4 Закону України „Про третейські суди“ та пункту 2 частини першої статті 152 Цивільного процесуального кодексу України

м. К и ї в
28 лютого 2008 року
№ 10-у/2008

Справа № 2-10/2008

Конституційний Суд України у складі суддів:

Стрижака Андрія Андрійовича – головуючого,
Бринцева Василя Дмитровича,
Головіна Анатолія Сергійовича,
Джуня В'ячеслава Васильовича,
Дідківського Анатолія Олександровича,
Домбровського Івана Петровича,
Кампа Володимира Михайловича – доповідача,
Колоса Михайла Івановича,
Лилака Дмитра Дмитровича,
Мачужак Ярослави Василівни,
Овчаренка В'ячеслава Андрійовича,
Стецюка Петра Богдановича,
Ткачука Павла Миколайовича,

розглянув на засіданні питання про відкриття конституційного провадження у справі за конституційним зверненням громадянки Вернігор Катерини Володимирівни щодо офіційного тлумачення положень абзацу другого статті 2, пункту 2 статті 4 Закону України

„Про третейські суди“ від 11 травня 2004 року № 1701–IV (Відомості Верховної Ради України, 2004 р., № 35, ст. 412) та пункту 2 частини першої статті 152 Цивільного процесуального кодексу України від 18 березня 2004 року № 1618–IV (Відомості Верховної Ради України, 2004 р., №№ 40–42, ст. 492).

Заслухавши суддю-доповідача Кампа В.М. та дослідивши матеріали справи, Конституційний Суд України

у с т а н о в и в:

1. Громадянка Вернігор К.В. звернулася до Конституційного Суду України з клопотанням дати офіційне тлумачення положень абзацу другого статті 2, пункту 2 статті 4 Закону України „Про третейські суди“ (далі – Закон) та пункту 2 частини першої статті 152 Цивільного процесуального кодексу України (далі – ЦПК України).

Необхідність в офіційному тлумаченні зазначених положень суб'єкт права на конституційне звернення обґрунтовує тим, що суди загальної юрисдикції при розгляді справ однієї категорії та за однакових юридичних обставин по-різному вирішують питання забезпечення позову при прийнятті рішення про заборону третейським судам проводити розгляд цивільних справ, що призвело до порушення його конституційних прав і свобод.

Автор конституційного звернення зазначає, що громадянин Мікуліч І.О. 22 травня 2006 року на підставі третейської угоди звернувся з позовом до постійно діючого третейського суду Асоціації „МІАР-ТС“ про стягнення з Вернігор К.В. суми позики на підставі укладеного між ними договору. Позов був прийнятий цим судом до провадження і призначений до розгляду.

У липні 2006 року Вернігор К.В. звернулася до Приморського районного суду міста Одеси з позовом до Мікуліча І.О. про визнання третейської угоди та договору позики недійсними, а також із заявою про вжиття заходів щодо забезпечення позову шляхом заборони третейському суду проводити розгляд справи про стягнення суми позики. Ухвалою Приморського районного суду міста Одеси від 6 липня 2006 року у задоволенні заяви Вернігор К.В. було відмовлено на підставі того, що вжиття заходів щодо забезпечення позову шляхом заборони третейському суду проводити розгляд

справи суперечить принципу незалежності третейських суддів та підкорення їх тільки законові.

Одночасно, як на доказ неоднозначного застосування судами положень Закону та ЦПК України, суб'єкт права на конституційне звернення посилається на те, що Малиновським районним судом міста Одеси 4 травня 2006 року в аналогічній справі за заявою Калганової С.С. було прийнято ухвалу, якою заборонено постійно діючому третейському суду Асоціації „МІАР-ТС“ проводити розгляд цивільної справи.

Отже, на думку Вернігор К.В., у зв'язку з тим, що Приморським та Малиновським районними судами міста Одеси при розгляді справ однієї категорії та за однакових юридичних обставин були прийняті протилежні рішення, є підстави стверджувати про неоднозначність застосування судами положень Закону та ЦПК України, що призвело до порушення її права на забезпечення позову шляхом заборони третейському суду розглядати цивільну справу.

2. Третя колегія суддів Конституційного Суду України Ухвалою від 13 лютого 2008 року відмовила у відкритті конституційного провадження у цій справі на підставі пунктів 2, 3 статті 45 Закону України “Про Конституційний Суд України” – невідповідність конституційного звернення вимогам, передбаченим Конституцією України, Законом України “Про Конституційний Суд України”, та невідомість Конституційному Суду України питань, порушених у конституційному зверненні.

3. Вирішуючи питання щодо відкриття конституційного провадження у цій справі, Конституційний Суд України виходить з такого.

Згідно зі статтею 94 Закону України „Про Конституційний Суд України“ підставою для конституційного звернення щодо офіційного тлумачення Конституції України та законів України є наявність неоднозначного застосування положень Конституції України або законів України судами України, іншими органами державної влади, якщо суб'єкт права на конституційне звернення вважає, що це може призвести або призвело до порушення його конституційних прав і свобод.

Аналіз конституційного звернення та доданих до нього судових ухвал свідчить про відсутність неоднозначного застосування судами положень абзацу другого статті 2, пункту 2 статті 4 Закону та пункту 2 частини першої статті 152 ЦПК України.

Ухвалою від 7 грудня 2006 року Апеляційний суд Одеської області на підставі пункту 3 частини першої статті 312 ЦПК України скасував ухвалу Малиновського районного суду міста Одеси від 4 травня 2006 року, яку автор клопотання навів як доказ неоднозначного застосування судами вказаних положень, і передав справу на новий розгляд до того ж суду першої інстанції.

Інших доказів, які свідчили б про неоднозначне застосування положень абзацу другого статті 2, пункту 2 статті 4 Закону та пункту 2 частини першої статті 152 ЦПК України, суб'єктом права на конституційне звернення не наведено.

Таким чином, конституційне звернення Вернігор К.В. не відповідає вимогам пункту 4 частини другої статті 42 Закону України „Про Конституційний Суд України“, що є підставою для відмови у відкритті конституційного провадження відповідно до пункту 2 статті 45 Закону України „Про Конституційний Суд України“.

Враховуючи викладене та керуючись статтями 147, 150, 153 Конституції України, статтями 13, 42, 45, 50, 94 Закону України „Про Конституційний Суд України“, Конституційний Суд України

у х в а л и в:

1. Відмовити у відкритті конституційного провадження у справі за конституційним зверненням громадянки Вернігор Катерини Володимирівни щодо офіційного тлумачення положень абзацу другого статті 2, пункту 2 статті 4 Закону України „Про третейські суди“ від 11 травня 2004 року № 1701–IV та пункту 2 частини першої статті 152 Цивільного процесуального кодексу України від 18 березня 2004 року № 1618–IV на підставі пункту 2 статті 45 Закону України „Про Конституційний Суд України“ – невідповідність конституційного звернення вимогам, передбаченим Конституцією України, Законом України „Про Конституційний Суд України“.

2. Ухвала Конституційного Суду України є остаточною.

КОНСТИТУЦІЙНИЙ СУД УКРАЇНИ